

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník IX.
Február 2006
číslo 2

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Len ísť...

Možno je to tou zimou vonku, možno je to tým, že je mesiac po Vianociach, možno tým, že v tomto roku je dlhý fašiang... ale nemám chuť na veľa slov, na hľadania žiadnych „svetoborných myšlienok“. A tak zostáva premýšľať nad týmito málo nápaditými pocitmi. Len byť, len robiť, čo robím. Ale nie je to zlé. Je to celkom príjemný pocit. Vynárajú sa mi pri tom v mysli slová z rozhovoru s kňazom slovenského pôvodu Jozefom Hurtonon, ktorý už 45 rokov pôsobí ako farár vo vysokohorskej obci v Talianskych Alpách. Súčasne je záchranárom horskej služby a tiež autorom viacerých uznávaných filmov o horách. V rozhovore hovorí veľa o tom, že byť v horách je už meditáciou a o tom, že aj on takto prežíva svoj čas tam. „Videl som celé skupiny talianskych študentov, ktorí išli jeden za druhým a hodiny a ani slovo nepovedali. Len sa pozerat' a rozmýšľať. Nasávať do seba to, čo človek vidí. A to im stačí. Netreba vymýšľať formulky. To príde samo do seba.“

Pri týchto slovách si znova pripomínam, že niekedy najlepší spôsob ako zvládať život, ale i to, ako ho premeditovať, je schopnosť len ísť. A nemusí ísť o hory. Oveľa skôr asi ide o to, aby sme robili to, čo práve robíme. Aby sme boli pri tom čo najlepšie sústredení, aby sme tam boli celí. Viem, že v čase, keď sme vystresovaní, zavalení množstvom úloh... to ide ťažšie. Ale pravdou je aj to, že keď sa nám darí ísť cez všetky úlohy čo naj sústredenejšie,

neutekajúc mysl'ou k tomu, čo všetko ešte..., nestratiac sa v strachu... stáva sa to aj liekom a životnou silou.

Na stole mi ležia články do tohto čísla – o púti, o misionárovi, o človeku, ktorý sa z hektického života stiahol do ticha... A zrazu je to vlastne spoločná téma – ísť. Ísť v zástupe pútnikov, ísť za svojim poslaním, ale aj ísť životom. Možno v živote nemusíme urobiť žiadne prevratné veci, a predsa ten život môže byť naplnený i úspešný. Môže prinášať aj pocit radosti. Možno práve toto je tak trochu aj umenie života.

Peter Cibira
foto: Peter Spusta

Púť do Filipova a k svätej Zdislave

O púti do Filipova bolo písané i v minulých ročníkoch Duchovných ozvien. V tomto roku ju pán Štefan Chrenko zorganizoval už 22. krát. Avšak prvýkrát bola na tejto púti venovaná zastávka svätej Zdislave. Boli sme pri jej hrobe v chráme v Jablonnom neďaleko Liberca. Niektorí pútnici sa zúčastňujú tejto púte pravidelne už niekoľko rokov a niektorí z nás boli prvýkrát. Avšak všetci sme boli nadšení. Bola to púť plná milostí a silných dojmov. Nedá sa spomenúť všetko, zabralo by to veľa priestoru, preto spomeniem aspoň niektoré momenty.

Svätá Zdislava (* asi 1220 až 1225, +1.1.1252) sa narodila na Českomoravskej vysočine. Detstvo a mladosť prežila Zdislava v rodinnom prostredí na Morave v spoločnosti štyroch mladších súrodencov. Všetky deti boli vychovávané v úcte k rehoľnému a kňazskému stavu. Medzi 16. až 20. rokom sa vydala za pána Havla na Jablonnom, predného pobočníka Přemyslovcov. V roku 1241 sa presťahovala k manželovi na hrad Lemberk.

Zdislava mala pomerne chatrné zdravie. Napriek tomu bola neobyčajne pracovitá a obetavá manželka a matka 4 detí. Veľmi príkladne sa starala o chod hradu a hospodársku čer'ad'. Zomrela mladá vo veku 30 až 33 rokov na následky zlého zdravotného stavu.

(dokončenie na 5. strane)

Apoštolát modlitby na mesiac február:

- **Všeobecný:** Aby si medzinárodné spoločenstvo stále viac uvedomovalo naliehajú povinnosť ukončiť obchodovanie s ľuďmi.
- **Misijný:** Aby veriaci laici v misijných krajinách spoznali potrebu slúžiť vlastnej krajine s väčším zánietením aj v politickom a v spoločenskom živote.
- **Úmysel KBS:** Ukončili sme rok Eucharistie, ale nech Kristus v Eucharistii ostane našim duševným pokrmom aj naďalej.

Čnosti

Nádej

To, čo priviedlo židovských predkov Marka a Elizy do Ameriky v dávnych časoch bola nádej na lepší život. Nádej Marka a Elizy bola však úplne iná. Nedúfali ani tak veľmi v lepší život ako skôr v niečo omnoho väčšie a ťažšie definovateľné: v niečo, čo by uspokojilo ich najhlbšie túžby.

Markovi rodičia boli skôr iba tzv. „kultúrni židia“. O vieru, z ktorej skutočné židovstvo vyrastalo sa nezaujímal. Čo sa týkalo náboženstva, pokladali za samozrejme, čo povedal Marx, že náboženstvo je „ópiom ľudstva“. Markovo detstvo bolo v podstate šťastné. Zmaturoval s vyznamenáním a získal štipendium na prestížnej univerzite. No po pár mesiacoch – zdepimovaný a zmätený štúdiom zanechal. Bolo to v polovici šesťdesiatych rokov, v čase hnutia, ktoré bojovalo proti všetkým formám štruktúr a zaužívaným hodnotám americkej kultúry. Materiálny úspech ho prestal zaujímať. Začal hľadať niečo zmyslupnejšieho. No nemal najmenej predstavy, čo by to mohlo byť, o to menej, ako to dosiahnuť.

Eliza sa narodila v malom meste tiež židovským rodičom, ktorých vzťah k náboženstvu bol ešte vlažnejší, než to bolo v prípade Markových rodičov. Keď mala asi osem rokov, to, čo si najviac na svete želala, bol súrodenec. No nebol jej dopriaty. Počas nepokojov v šesťdesiatych rokoch odišla z domu. Otvorila sa naplno tomu, čo videla a čo zažívala. Vo veku 22 rokov si nechala vykonať potrat. A toto bol bod, kedy zažila svoje dno. V tej chvíli cítila, že život jej nie je schopný ponúknuť už úplne nič, čoho by sa mohla zachytiť.

Aj Mark aj Eliza hľadali niečo, čo by ich životom dalo zmysel a čo by uspokojilo ich najhlbšie túžby. Nezávisle – vtedy sa ešte nepoznali – sa dozvedeli o istom novom spoločenstve, ktorého cieľom bolo „robiť všetko pre deti.“ V presvedčení, že toto je to miesto, kde by mohli nájsť, čo tak veľmi hľadajú, stali sa jeho členmi. Po roku, čo sa stretli v tejto komunite sa zosobášili v židovskej synagóge.

No predsa šťastní celkom neboli. Cítili, že čosi podstatné im stále ešte chýba. Keďže sa oddali práci pre deti, zaviazali sa pracovať v mene nenarodených. Na svoje veľké prekvapenie zistili, že jedinou náboženskou organizáciou, ktorá podporovala ich snahy robiť všetko pre deti bola katolícka cirkev. Eliza čoskoro do nej vstúpila. Mark nechcel robiť veci povrchne. Nebol na tento krok ešte pripravený. Jedného dňa, keď sa nachádzal v kostole, bol Mark náhle a hlboko zasiahnutý sochou Panny Márie, ktorá sa tu nachádzala. Bola to socha matky, ktorá drží v náručí svoje dieťa. Vracal sa týždeň čo týždeň k soche a modlil sa. Kaplán kostola uviedol Marka do viery a pokrstil ho. V roku 1975 sa zosobášili podľa katolíckeho obradu. 7. apríla 1989 sa im narodilo ich desiate dieťa. Dali mu meno Nádej na počesť čnosti, ktorá ich udržiavala a viedla na ich vytrvalej aj keď spletitej púti smerom k láske a životu.

Byť bez nádeje znamená byť v pekle. Ako by asi žil človek, ktorého napríklad odsúdila do väzenia a nemal by nádej, že sa odtiaľ niekedy dostane? Alebo človek, ktorý ide na operáciu, ale bez nádeje, že sa vydarí? Alebo človek, ktorý je osamelý, no nemá nádej, že môže kedysi získať priateľstvo? Či je človek veriaci alebo neveriaci, to čo ho ženie dopredu aj v ťažkých „beznádejných“ chvíľach je nádej na zmenu. My ľudia sme v najhlbšom slova zmysle tvormi nádeje. Nebyť schopný dúfať je pre človeka zdrvivúce a rozkladné a vovádza ho to do neznesiteľného utrpenia.

Treba mať však jasno v pojmoch. Strata ilúzií nie je to isté ako strata nádeje. Strata ilúzií, ku ktorej často dochádza v manželstve nie je stratou nádeje, ak sa za jej pomoci manželský pár naučí prijímať nedokonalosti jeden druhého a ak objíme požiadavky skutočnej naozajstnej lásky.

Skutočnú nádej sklamanie nezničí. Až keď sa všetko stane beznádejným, začne byť nádej jedinou silou.

Tzv. „nádeje“ človeka majú schopnosť zatieniť jeho skutočnú NÁDEJ. Keď sa mu jeho malé nádeje nesplnia a keď jedna po druhej začnú krachovať, môže sa dostať do nebezpečenstva, že zabudne, čo je v jeho živote to najdôležitejšie a môže upadnúť až do úplného zúfalstva. Napr. herečka upadne do ťažkej depresie, lebo nedostala hlavnú rolu vo filme.

Dosť často sa naviazeme na triviálne nádeje. Dúfame, že počasie bude dobré, aby sme mohli ísť do prírody na opekačku, alebo, že naše mužstvo vyhrá dôležitý zápas. Takéto nádeje sú súčasťou nášho života. No nesmieme stratiť z pohľadu základnú nádej, ktorej musia byť podriadené všetky ostatné nádeje, a to, že naše bytie bude jedného dňa spokojné, že budeme zažívať pocit úplného naplnenia. Pre kresťana je týmto miestom Božie kráľovstvo. Sv. Pavol k tomu poznamenáva: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2,9).

Ak sa však naviazujeme na márnivé nádeje, platí pravidlo, že pýcha predchádza pád.

K tomu, aby sme pochopili nádej, potrebujeme perspektívu. Máme nádeje, ktoré pominú s etapami života. Každý vek má svoje nádeje. Týmto nádejám treba načúvať a treba za nimi ísť. No všetky treba položiť do správnej perspektívy v zmysle nádeje, ktorá je konečná, definitívna, večná a plnohodnotná. Konečná nádej presahuje všetky časné nádeje. Treba prijať fakt, že nech dosiahneme čokoľvek a nech sa ocitneme kdekoľvek, nech by boli hoci i všetky naše časné nádeje splnené, vždy sa budeme cítiť nedokončenými a nenaplnenými. Vždy budeme dúfať v lepší stav. Táto neuhastiteľná túžba po úplnom naplnení v nás je prirodzeným dôkazom večnosti. Ak nám dal niekto túžbu po totálnom naplnení, potom táto túžba musí mať svoje naplnenie. A ten „niekto“ je Boh. A týmto naplnením je tiež Boh.

Kresťanská tradícia na človeka hľadá ako na pútnika, ako na bytosť, ktorej posledná nádej spočíva v Bohu.

Podľa Milan Bubák SVD: Úvahy o čnostiach spracovala Alena Baranovičová

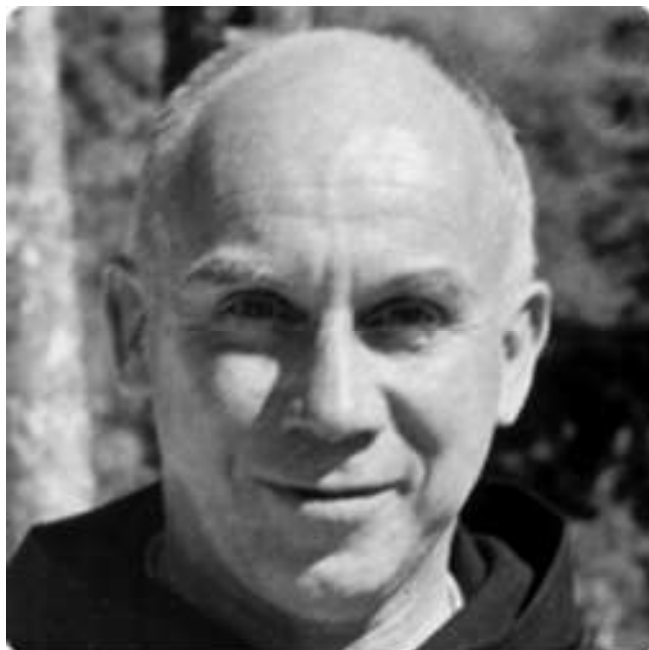
Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Thomas Merton

(31.1.1915 – 10.12.1968)

mních, ktorý z ticha trapistického kláštora oslovil tisícky ľudí, veriacich i neveriacich

„Po otcovi som zdedil niečo z jeho poctivosti a po matke trochu z jej nespokojnosti s chaosom, v ktorom sa nachádza svet, a niečo z jej všestrannosti,“ spomína Thomas Merton na svojich rodičov. Matka zomrela, keď mal šesť rokov, ale pamätá sa, že ho ako malé dieťa nikdy do ničoho nenútila, a otec tiež nie. Rozprávali mu o krásach sveta. Nechávali mu veľa voľnosti. Žiadna náboženská výchova, len babička ho naučila Otčenáš. Viedli ho k nezávislosti a k osobitosti.

Keď matka zomrela, voľnosti ešte pribudlo. Jazdil s otcom – maliarom po Amerike. Celé dni mohol robiť, čo chcel. Občas chodil do školy, občas nie. Keď sa vrátili do južného Francúzska, usadili sa v malom mestečku s kostolíkom. Thomas nevedel, kto bol Kristus. Myslel si, že kostoly sú miesta, kde sa schádzajú ľudia, aby si zaspievali.

Mal pätnásť rokov, keď dostal úplnú voľnosť. Potuloval sa sám Londýnom a čítal (ako sám hovoril) nemravné romány. Otec zomrel a on odišiel do Ameriky za starým otcom. Hneď na lodi sa nešťastne zamiloval do tridsaťročnej dámy. V New Yorku flámoval, fajčil, hltal jeden film za druhým a román za románom.

Vrátil sa do Európy do školy a na ďalšie prázdniny si naplánoval cestu cez Nemecko a Francúzsko. Cestoval celkom sám sužovaný chorobou. Hoci mu bolo veľmi zle, o Bohu nepremýšľal. Keď dokončil strednú školu, túlal sa pre zmenu po Taliansku. Prezeral si starobylé kostoly a chrámy a prvýkrát si uvedomil, že Kristus asi nie je len ktosi, koho maľujú na obrazy. V sedemnástich rokoch!

Bol plný sebadôvery. Veril, že bude môcť dlho žiť šťastne pre vlastnú radosť, pohodlie a záujmy. Pokračoval spokojne na tejto ceste – a zistil, že sa nudí. Nudí a otravuje. Vtedy mu prvýkrát prišlo na um stať sa mníchom.

Začal však študovať na Cambridgi. Bol veľmi nadaný a bez ťažkostí zvládol i „veselý“ študentský život. Stal sa nemanželským otcom (mladá matka a syn zomreli v Londýne počas II. svetovej vojny pri nálete).

Neskôr odišiel Thomas do New Yorku na Columbijskú univerzitu študovať angličtinu a právo. Navonok žil aktívne, ale vo vnútri bol sám sebou zhnusený. Príčiny svojho neblahého stavu hľadal v okolitom svete a uveril, že príčinou všetkého zla je spoločenský poriadok. Stal sa komunistom. Tri mesiace lepil plagáty a rečnil na schôdzach. Bol však dosť bystrý na to, aby prekukol slabé filozofické základy komunistickej idey. A mal šťastie, že na univerzite stretol niekoľko zaujímavých a inšpiratívnych osobností, ktoré mu naznačovali skutočnejší smer. Naviac športoval a celkovo sa snažil o lepšiu životosprávu, i keď o tomto období sa vyjadroval kriticky: „Bol som už dlho duchovne mŕtv.“

Merton nikdy neprestal – ani v krčme, ani v nevládnej samote neporiadnych mládeneckých podnájmov – skúmať a reflektovať snahy svojej duše, neprestal byť k sebe poctivý. Zúfal nad sebou a bohémsky hrešil ďalej a zas upadal do „depresii“ – ale nikdy sa neprestal pýtať, prečo mu je nanič, keď mu predsa malo byť dobre.

Pýtal sa sám seba a Kristus mu nezabúdal odpovedať stálou tichou pozornosťou. Boh vedel, ako mladý muž kriticky sleduje výsledky vlastného konania. Videl, ako hlboko uvažuje o svojej vlastnej nedokonalosti. Videl zdroj pokory.

V roku 1939 vo svojich 24 rokoch prijal Thomas Merton krst. Stal sa katolíkom. A rozhodol sa opravdivo, už nechcel byť niekým, kto musí prehlušovať napätie svojej duše, ale učeníkom, ktorý sa vydáva na cestu, kto chce byť blízko svojmu Bohu.

Krátko potom pocítil túžbu vstúpiť do kláštora. Čoskoro však začal pochybovať o svojom povolaní. Aj predstavení ho ako konvertitu skôr od jeho úmyslu odrádzali. Napriek tomu na sebe pracoval, zúčastňoval sa na živote cirkvi a občas trávil exercície v cisterciánskom kláštore. Stále nevedel, nedôveroval si.

A potom, jedného dňa, vedel, že je povolaný. Rozhodol sa a nastala nová etapa jeho života: „Šťastie je totiž iba tam, kde je zhoda s Pravdou, so Skutočnosťou, s Činom, ktorý je základom a ktorý riadi všetky veci k ich dokonalosti: a to je vôľa Božia. Je jediné šťastie: páčiť sa Bohu; jediný smútok; nepáčiť sa mu, odmietnuť ho, odvrátiť sa od neho.“

V Mertonovom diele sa dočítame, kde je cesta jeho hľadania. Kontemplatívna modlitba, modlitba srdca. Nič však nejde bez poctivej námahy, bez dennodenného načúvania vlastnej duši.

„Mojou jedinou túžbou a radosťou vo všetkom, čo sa deje, by malo byť toto poznanie: Toto chcel pre mňa Boh. Tu nájdem jeho lásku, a keď ju prijmem, môžem mu jeho lásku vrátiť a s ňou mu dať seba. Pretože v tom, že dám seba, nájdem Boha a Boh je večný život.“

Thomas Merton tragicky zomrel (zasiachnutý elektrickým prúdom) v Bangkoku, kde bol účastníkom ekumenickej konferencie rímskokatolíckych a nekresťanských mníchov.

(podľa AD 94/12 spracovala A.H.)

Stretnutie s misionárom

Skončilo Vianočné obdobie. Začalo Obdobie cez rok. Na tradičné akcie, ako sú adventné a vianočné koncerty, nadviazalo stretnutie s hosťom - misionárom. Našu farnosť navštívil páter Ján Nemčík zo spoločnosti verbistov (SVD). Stretnutie s ním už začalo sv. omšou dopoludnia a pokračovalo poobede besedou namiesto litánií. Tento skromný kňaz vôbec nepôsobil dojmom, že má už 84 rokov.

Z jeho životopisu vyberáme: Narodil sa v r. 1921 v Žakarovciach pri Margecanoch na východnom Slovensku. Za kňaza bol vysvätený v r. 1947. Rok na to bol predstavenými poslaný na misie do Argentíny v Južnej Amerike. Tu pôsobil do r. 1992, kedy sa vrátil späť na Slovensko.

Beseda bola veľmi zaujímavá. Viackrát sme sa počas nej aj z chuti zasmiali. Z položených otázok vám predkladáme najzaujímavejšie.:

- Aká bola Vaša prvá cesta na misie?

Išiel som do neznámeho sveta. V tom čase neboli ešte mapy tak rozšírené ako dnes. Do Južnej Ameriky som sa plavil loďou z Janova cez Gibraltár. V sobotu ma pochytila morská choroba. V nedeľu som mal slúžiť sv. omšu na lodi, kde bolo 1000 cestujúcich a 150 námorníkov. Vyliečila ma jedna pani, ktorá mi ponúkla „trúnek“, aby som sa potúžil. Svätú omšu som šťastne odsľúžil. Keď sme prechádzali cez rovník, tí, čo išli prvýkrát, dostávali tradičný námornícky krst, kde je hlavným boh Neptún. Ostatných hodili do vody bazénov, ale nás kňazov si uctili inak: soľou a vodou. Dostal som od „boha Neptúna meno rak“.

- Koľko jazykov poznáte?

Je ich strašne veľa. Napríklad: bravčový, hovädzí, volský, kravský, toľko som ich pojedel!... Najlepšie ovládam španielčinu, nemčinu, pasívne taliančinu, portugálčinu, poľštinu, češtinu, ruštinu, angličtinu. Slovenčina mi už robí väčšie ťažkosti ako španielčina.

- Na Vašej reči to ale cítiť nie je. Stretávali ste sa často so Slovákmi v zahraničí?

Veľmi málo. A aj s tými, s ktorými som sa stretal, boli iného vierovyznania. Zvyčajne evanjelici. V Amerike ekumenizmus prakticky funguje už dávnejšie. Dobré vzťahy som mal s evanjelikom - obuvníkom, ženu mal katolíčku. Mali 6 detí. 3 chlapcov a 3 dievčatá. Dievča sa zaľúbilo do katolíckeho chlapca, svadba bola v katolíckom kostole. Iný chlapec si zobral dievča zo sektárskeho spoločenstva. V Amerike je veľké pomiešanie rás i náboženstiev. V Buenos Aires som sa stretol aj so známejšími krajanmi - Jozefom Cígerom Hronským a Rudolfom Dilongom.

- Ako sa v Južnej Amerike slávia Vianoce?

Pán Ježiš chudobný je tu ľudom veľmi blízky v ich jednoduchosti. Je im bližší ako u nás v Európe, tou prehnanou civilizáciou, biznisom, reklamou, obchodným duchom... to tam menej existuje. Advent nevnímajú však až tak ako my.

Zvykom je prenášať Jezuliatko z domu do domu spevom so svetlami. Modlia sa, prosia, čítajú zo sv. písma, potom je malé pohostenie. V každom dome jedia sladký chlieb. Keď príde polnočná sv. omša, zo všetkých domov prinesú tento chlieb a kňaz ho pred oltárom požehná. Ľudia si tu veľmi

uctievajú Pražské Jezuliatko. Vianoce, to je čas, aby sa veriaci tešili z jednej viery Ježiša Krista, ukázali svetu, že kresťanstvo je stvorené pre bratstvo. Pomodlili sme sa Otče náš a krásna ekumenická slávnosť skončila vianočnou koledou Tichá noc v španielčine. „Nech žijú Vianoce“!

- Keď sa povie Južná Amerika, Európania si to hneď spájajú s Indiánmi. Ako je to vlastne s nimi?

Z mojej skúsenosti sú tri stupne Indiánov. Tí, čo sa úplne integrovali, tí, čo tancujú moderné tance ale zostali vnútorne Indiánmi a tretí stupeň sú tí, ktorých môžete vidieť s lukom a šípmom a tých je najmenej.

Dnes už Indiáni vymierajú. Keď som sa chcel s nimi stretnúť, musel som odcestovať do Bolívie. Práve tu žije najviac pôvodných indiánskych obyvateľov.

Postrehnúť rozsah popoludňajšieho diskusného fóra nie je možné. Snažili sme sa Vám načrtnúť aspoň časť z neho. Mnohé myšlienky a fakty je možné získať z knihy autora pátra Jána Nemčíka „Južná Amerika, aká si?“. Pre tých, ktorí boli na diskusii, bola možnosť si knihu zakúpiť. Na diskusiu prišiel páter v tradičnom ručne tkanom argentínskom odevu (pončo) a na záver si ešte dal na hlavu indiánsku čiapku, ktorú si už roky opatruje, a tak sa s nami rozlúčil.

Helena Tajcnárová, Milada Krajáčová
foto: Peter Spusta

Trojkráľový koncert

Zvykli sme si v našej farnosti, že na Prvý sviatok vianočný si pripomíname narodenie malého Ježiška jasličkovou slávnosťou. Tento starý príbeh každoročne oživa v podaní našich detí, ktoré ho vždy pár týždňov pred Vianocami nacvičovali. V tomto roku sme si tento sviatok pripomenuli koncertom v podaní domácich interpretov. Farský kostol sa zaplnil do posledného miesta. Po úvodných nápadoch sa danej myšlienky chytila rodina Mazúrových. Oslovili ďalších talentovaných interpretov, a tak vznikol veľmi zaujímavý projekt, s ktorým sa predstavili na Tri kráľe. Pani Mária Mazúrová na začiatku uviedla, že tento koncert pripravovali s veľkou láskou a boli by radi, keby sme ho tak aj prijali. Koncert bol z tvorby rôznych autorov. Bol obohatený slovom a

hudbou z tvorby domácich autoriek Gabiky Spustovej, Miladky Krajáčovej. V skupine TADEMA na husle hrá otec Štefan Mazúr a syn Tadeáš, na akordeón mama Mária Mazúrová a dcéra Mária, ktorá hrala tiež na gitare. Skladbu od J.S. Bacha uviedol na organe Peter Tollarovič. Ďalej vystúpil detský spevácky zbor LAUDATE pod vedením Alenky Marhavej, ktorý doprevádzal na klávesoch Jarko Babiš. Ako sólisti sa predstavili Martin Malovec vlastnou skladbou a Kristínka Krajáčová. Ďalej na violončelo zahrála Magdalénka Izakovičová, na flaute Kristínka Biliková a Kristínka Mištinová, na akordeóne spolu s Máriou Mazúrovou sa predstavili Simonka Stanová. a Alexej Pluhár. Lívia Tollarovičová nám zahrála na syntetizátore, zaspievala

a zarecitovala. Okrem spevu sa predstavili aj recitátorky Marianka Babišová, Lujza Izakovičová a Katka Bohušová. Dirigentka zboru Alenka Marhavá si spolu s Máriou Mazúrovou zaspievala pieseň „Presvätá Panna“. Ako posledný vystúpil Suchovský spevácky zbor pod vedením dirigentky Alenky Baranovičovej. Na záver sme všetci spolu zaspievali koledu „Tichá noc, svätá noc“.

Helena Tajcnárová

Púť do Filipova a k svätej Zdislave (dokončenie z 1. strany)

Hlavný význam sv. Zdislavy spočíva v tom, že založila nemocnicu a oddane slúžila chorým. Spolu s manželom založili v Jablonnom chrám sv. Vavrinca a kláštor dominikánov, do ktorého vstúpila ako laická spolupracovníčka. Po jej smrti narastali zvesti o jej dobročinnosti a správy o zázračkoch okolo jej hrobu. V roku 1907 bola blahorečená a v roku 1995 ju Ján Pavol II. vyhlásil za svätú. Svätá Zdislava sa stala patrónkou manželstva a rodiny.

V Jablonnom sme sa zúčastnili svätej omše a pri hrobe svätej Zdislavy sme sa pomodlili litánie za požehnanie a pomoc pre naše rodiny a našich blízkych.

„Moje dieťa, od tejto chvíle budeš zdravá!“ Tieto slová počula dňa 13.1.1866 o 4. hodine ráno Magdaléna Kade, do tej chvíle dlho a nevyliciteľne chorá. V domčeku, v miestnosti, kde ležala, nastalo veľké svetlo a ona pred sebou uvidela Matku Božiu, ktorá ju oslovila. Tým dňom začala tradícia pútnického miesta Filipova na hranici Čiech s Nemeckom. Svätá omša sa tu koná každoročne o 4. hodi-ne ráno dňa 13. januára. V tomto roku bolo 140. výročie od zjavenia Panny Márie a zázračného uzdravenia Magdalény. Svätá omša sa slúžila za účasti

miestneho i drážďanského biskupa, mnohých kňazov a množstva pútnikov.

Slovenskí pútnici z našej farnosti a okolia na túto omšu prichádzajú pešo po 15 km ceste zo Šluknova. Robia tak podľa príkladu rehoľných sestričiek uršulínok, ktoré máme aj v Ružovej doline. Niektoré z nich tam kedysi pôsobili a viackrát sa tejto púte zúčastnili. V Šluknove našich pútnikov po dlhej ceste zo Slovenska vždy prichýlil večer miestny pán farár, aby o polnoci mohli vyraziť na svätú omšu do Filipova.

Podľa slov pána Chrenka sa za tie roky vystriedali v Šluknove už štyria farári, avšak každý sa teší a s láskou prijíma slovenských pútnikov. Terajší pán farár tam pôsobí od novembra 2003. Zážitky, ktoré nám počas večere porozprával, boli mimoriadne silné. Rozprával nám o tom, ako prišiel sem do pohraničia, kde chodí do kostola veľmi málo ľudí a bol z toho dosť frustrovaný. Preto jedného dňa odišiel do ticha, aby sa modlil a prosil Boha o znamenie, čo má robiť ďalej. A potom nám celý večer rozprával o Božích milostiach a o veľkej radosti, ktorú prežíva. Tých príbehov bolo veľa a krásnych a dodali veľa síl a povzbudení aj nám. Prežili sme

s ním a spolu navzájom naozaj krásny večer. Ukázal nám aj nádherný barokový kostol, v ktorom slúži omše. Kým sme si ho prezerali, zatiaľ našich pútnikov spovedal. Keď Jarko Babiš začal hrať na organe a pútnici z chorusu začali spievať mariánske piesne, pán farár prerušil spovedanie a vyšiel zo spovednice so zvolaním: „Nádherné!“

Ako som spomenula na začiatku, tých milostí bolo veľa a veľa nezabudnuteľných zážitkov. Ešte niekoľko dní po návrate domov sme sa stretávali a rozprávali sme si ich. Potrebovali sme si ich vyrozprávať. Často sa nám stáva, že pri návšteve posvätných miest sa cítime vnútorne premenení a povznesení. Prežívame pokoj, pokoru, bázeň i radosť. Dodáva nám to vnútornú silu do života. Už teraz sme si viacerí povedali, že sa do Filipova vrátíme aj na budúci rok a veľmi sa tešíme.

A tiež sme si viacerí uvedomili, že pán Štefan Chrenko obetuje skutočne veľa času a námahy, aby pre nás každoročne zorganizoval tieto filipovské i ostatné mariánske púte. Srdečne mu za to ďakujeme a prajeme mu veľa Božieho požehnaní.

Alena Baranovičová

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na február

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

2. februára – Obetovanie Pána - Hromnice

18.00 - Suchá

3. februára – 1. piatok v mesiaci,

7.30 - Košolná 18.00 - Suchá

4. februára – 1. sobota v mesiaci,

7.30 - Suchá

5. februára – 5. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

12. februára – 6. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

19. februára – 7. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

26. februára – 8. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

január v našej farnosti

Zosnulí:

+ 6. 1., Ján Gažovič, Zvončín, 82.r.

+ 13. 1., Bartolomej Malacký, Košolná, 82.r.

Pokrstení:

* 1. 12. 2005, Andrej Horňák, Suchá

* 23. 11. 2005, Simon Herrgott, Košolná

* 28. 12. 2005, Matúš Bejdák, Zvončín

Sviatosť manželstva uzavreli:

21.1. Marek Melkner a Barbora Slámková

Február 2006

Cezročné obdobie

St 1 Tryfón, mučeník

Št 2 **Obetovanie Pána - Hromnice**

Pi 3 Blažej, biskup, mučeník

So 4 Ondrej Corsini, biskup

Ne 5 5. nedeľa v Cezročnom období

Po 6 Pavol Miki a spoločníci mučeníci

Ut 7 Maxim, biskup

St 8 Hieronym Emiliani, rehoľník

Št 9 Apolónia, mučenička

Pi 10 Školastika, panna

So 11 Prebl. Panna Mária Lurdská

Ne 12 6. nedeľa v Cezročnom období

Po 13 Benignus, kňaz, mučeník

Ut 14 Cyril a Metod, spolupatрони Európy

St 15 Faustín a Jovita, mučeníci

Št 16 Juliana, panna, mučenička

Pi 17 7 zakl. Rehole služobníkov Panny Márie

So 18 Bernadeta Soubirousová, panna

Ne 19 7. nedeľa v Cezročnom období

Po 20 Eleuter, biskup

Ut 21 Peter Damiáni, biskup, učiteľ Cirkvi

St 22 Katedra sv. Petra, apoštola

Št 23 Polykarp, biskup, mučeník

Pi 24 Modest, biskup

So 25 Valburga, opátka

Ne 26 8. nedeľa v Cezročnom období

Po 27 Gabriel Possenti, akolyta

Ut 28 Roman, opát

Výročia, významné cirkevné akcie

11.2.

14. svetový deň chorých

17.2.

biskupská vysviacka Mons. Ján Hirka,
emeritný biskup (1990), Prešov

28.2.

biskupská vysviacka Mons. Milan Chatur,
apoštolský exarcha (1992), Košice

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.

Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor

S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok